

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 25 stycznia 2024 r. w sprawie T-280/23, Lukoil/Parlament i in., wniesione w dniu 22 marca 2024 r. przez Oil company „Lukoil” PAO

(Sprawa C-223/24 P)

(C/2024/3595)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Oil company „Lukoil” PAO (przedstawiciele: B. Lebrun, C. Alter, adwokaci)

Druga strona postępowania: Rejestr służący przejrzystości, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie, na podstawie art. 256 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 stycznia 2024 r., Oil company „Lukoil” PAO przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i in., T-280/23 (ECLI:EU:T:2024:41), w którym orzeczono, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez wnoszącą odwołanie w dniu 17 maja 2023 r. – mająca na celu uzyskanie stwierdzenia nieważności decyzji sekretariatu rejestru służącego przejrzystości Ares (2023) 1618717 z dnia 6 marca 2023 r., w której stwierdzono, że wnosząca odwołanie nie spełnia już kryteriów kwalifikacyjnych do rejestru służącego przejrzystości ze względu na nieprzestrzeganie pkt e) kodeksu postępowania dotyczącego rejestru służącego przejrzystości, i w której wykreślono wnoszącą odwołanie z rejestru służącego przejrzystości (zwanej dalej „decyzją”) – zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna; oraz
- obciążenie stron pozwanych wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa

W zarzucie pierwszym, mającym stanowić podstawę uchylenia, zarzuca się Sądowi Unii Europejskiej (zwanemu dalej „Sądem”), że naruszył prawo, gdy uznał, że decyzja o wykreśleniu wnoszącej odwołanie z rejestru służącego przejrzystości została wnoszącej odwołanie prawidłowo doręczona.

Po pierwsze decyzja przekazana przez sekretariat rejestru służącego przejrzystości (zwany dalej „sekretariatem”) nie określa odpowiednich środków odwoławczych, do czego sekretariat wyraźnie zobowiązano w pkt 7.1. (ostatnie zdanie) załącznika III do porozumienia międzyinstytucjonalnego.

Ponadto decyzja nie została doręczona stronie, której dotyczyła (PJSC Lukoil, z siedzibą w Moskwie), ani osobie prawnie upoważnionej do odbierania decyzji prawnie wiążących rzeczony podmiot i nakładających na niego sankcje.

W związku z powyższym decyzja nie została ważnie doręczona adresatowi, a zatem bieg terminu wniesienia odwołania się nie rozpoczął.

Po drugie gdyby należało uznać, że decyzję adresatowi doręczono (co nie ma miejsca), to Sąd naruszył prawo, gdy pomylił pojęcie otrzymania decyzji z pojęciem możliwości skutecznego zapoznania się z tą decyzją (mającym zastosowanie w niniejszym przypadku). Wniosek ten wynika z pomylenia dwóch różnych zbiorów przepisów. Sąd posłużył się okolicznością faktyczną z postępowania odwoławczego przed sekretariatem, by wyciągnąć konsekwencje w postępowaniu odwoławczym przed Sądem oraz dojść do błędnego wniosku, że adresat był w stanie skutecznie zapoznać się z decyzją w dniu jej doręczenia, czyli w dniu 6 marca 2023 r.

Po trzecie Sąd naruszył prawo, gdy uznał, że oświadczenie pełnomocników wnoszącej odwołanie było uznaniem, iż decyzja została rzeczywiście doręczona w rozumieniu art. 263 TFUE, podczas gdy pełnomocnicy nie mieli zdolności do takiego uznania w imieniu wnoszącej odwołanie, a oświadczenie dotyczyło okoliczności, która nie mogła pociągać za sobą żadnych skutków prawnych.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

W zarzucie drugim, mającym stanowić podstawę uchylecia, zarzuca się Sądowi naruszenie obowiązku uzasadnienia, gdy podążył za argumentacją strony pozwanej, mimo iż żadnego ze swoich twierdzeń strona ta – na której spoczywa ciężar dowodu – nie poparła konkretnymi informacjami, lecz twierdzenia jej opierają się wyłącznie na celowym przemieszaniu przepisów mających zastosowanie do obliczania terminów, a mianowicie z jednej strony – przepisów mających zastosowanie do odwołania się od decyzji sekretariatu, a z drugiej strony – przepisów, które odnoszą się do skarg wnoszonych na podstawie art. 263 TFUE.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady pewności prawa

W zarzucie trzecim, mającym stanowić podstawę uchylecia, zarzuca się Sądowi naruszenie prawa poprzez naruszenie zasady pewności prawa i prawa wnoszącej odwołanie do obrony, a konkretniej – prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu (art. 47 Karty praw podstawowych), a także prawa wnoszącej odwołanie do rzetelnego procesu sądowego (art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka).
